

loven stod Oversættelse Enhver frit for, og at Anvendelsen af den Tanke, der ligger til Grund derfor paa det Gebeet, hvorpaa vi her befinde os, maatte føre til, at Oversættelse fra en Kunstart til en anden eller, for at bruge et ligefrem hævedt Udtryk, Oversættelse fra et Kunst-sprog til et andet maatte betragtes som tilladelig; men da bemærkede den ærede Ordfører, at disse to Ting vare saa grundforskjellige, at man ikke der kunde drage nogen Slutning fra det ene til det andet. Da vi derimod kom til § 2, vil det erindres, med hvilken overordentlig Eftyrke han gjorde gjældende, at det var en Vresfag for Kunstneren, og at det maatte være Enhver formeent at benytte Noget, der hidrørte fra ham, og at der maatte Literaturen og Kunsten stilles paa samme Fod, thi det var det Samme, der laae til Grund for Forfatterens og Kunstnerens Eiendomsret osv. Jeg gjorde rigtignok strax opmærksom paa, at selv med Hensyn til Literaturen er den langt ubstrakte Beskyttelse knyttet til endeel Betingelser, men saa meente han atter, at derfra kunde man ikke drage nogen Slutning med Hensyn til Kunstværker som hørende til et aldeles forskjelligt Gebeet. Den samme Omvevling er foregaaet hos ham med Hensyn til § 7, thi det vil erindres, at Eftertryksloven opstiller under Form af Undtagelser en heel Række Tilfælde, hvorpaa Reglen i Eftertryksloven ikke skulde finde Anvendelse, en heel Række af Afbenyttelser af Andres Arbejder, som ansees for lovlige, og hvortil Grunden ganske simpelt er den, at der her ikke ligger noget strengt Eiendomsretsbegreb til Grund, og at det altsaa staaer til Lovgivningen ved positive Forstrifter at ordne Forholdet, som den finder det tjenligt for det Almindelige, og dog tillige saaledes, at Forfatteren ikke lider noget egentligt Skaar, medens paa den anden Side det Offentlige vilde lide et meget føleligt Skaar, hvis alle saadanne Afbenyttelser, der spille en meget betydelig Rolle, navnlig med Hensyn til populære Fremstillinger af forskjelligte Bidskaber, der deelviis tilegnes af det store Publikum, ikke var tilladt. Det er denne Analogi, som den ærede Ordfører ikke vil vide noget af, idet han vil forkaste de saa Undtagelser, som her ere foreslaaede. Jeg skal bemærke, at Udvælget fra

Først til Sidst i sin hele Opfattelse staaer paa et aldeles eensidigt Standpunkt. Det har jeg tidligere udtalt og hyderligere dokumenteret og kan endvidere henvide til, hvad et æret Medlem (Madvig) idag anførte om det Individuelle, der findes ved et Kunstværk, baade i ideel og i kunstnerisk Henseende. Det, der ved et Kunstværk er det Afgjørende, er kun ganske undtagelsesviis Noget, man efter en populair Anskuelse kalder Ideen, der ligger til Grund for samme; det, der gjør Forskjellen mellem Kunstværker og giver dem en forskjellig Værdi, er derimod selve Udførelsen, ligesom det er den enkelte Frembringelse, der i saa Henseende er Kunstens egentlige Opgave, og de senere sekundære Anvendelser deraf kun et Akcesorium, Noget, som først i den senere Tid har faaet en saadan Betydning, at man har henvendt Opmærksomheden derpaa. Nu er det ikke mellem Kunst og Kunst og ikke mellem Plagiat og Eftergjørelse, men mellem Kunsten og den rene haandværksmæssige Tilegnelse af Kunstens Udbytte, at det hovedsagelig kommer an paa at stille; jeg har allerede gjort opmærksom paa, at det er derom, at jeg anseer en ny Lov for nødvendig, og det er det, jeg har søgt at ramme ved Paragraferne 2, 3, 4 og 5, af hvilke Udvælget rigtignok har anseet nogle overflødige, men dog i Tanken sluttet sig dertil, hvorfor jeg heller ikke længere skal bestride, hvad der med Hensyn hertil er blevet sagt. Derimod forekommer det mig, at i intet Tilfælde Misfærdigheden af det Offentliges Ret er brevet videre end ved den ærede Ordførers Bemærkninger til § 7. Besiddelsen af selve det virkelige Kunstværk er forbeholdt meget Faa, hvilket allerede ligger i Sagens Natur, da et Kunstværk kun frembringes i eet eller høist to Exemplarer, og det er heller ikke ønskeligt, at det frembringes i flere; thi det er ikke heldigt, at en Kunstner skal kopiere sig selv. Massen af Folket er saaledes udelukket fra Besiddelsen af selve Kunstværkerne, der er forbeholdt enkelte Rigmænd, og det er kun disse og de, der komme i deres Huse, der kunne have Glæde og Nytte af det store Fleertal af Kunstværker. Den Maade, hvorpaa Massen af Folket faaer en om end kun tarvelig Andeel i Kunstens dannende Udvikling, er gennem det, der i meget